

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi oddalił powództwo P. Z. – Syndyka masy upadłości P. S. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną i nie obciążył strony powodowej kosztami postępowania.

Powód wniósł apelację od tego rozstrzygnięcia zaskarżając wyrok w całości zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 6 kc w zw. z art. 527 § 4 kc oraz przepisu prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 kpc poprzez niewłaściwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, a nadto o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód wniósł również o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci wydruku z centralnej informacji rejestru przedsiębiorców KRS dotyczącego spółki (...) spółka z o.o. nr KRS (...) na okoliczność utworzenia przez pozwaną spółkę w lipcu 2020 r. spółki zależnej pod firmą (...) spółka z o.o. nr KRS (...) mającą siedzibę pod tym samym adresem (...) spółka z o.o. nr KRS (...), w której również prezesem zarządu jest upadły P. S. i która posiada tożsamy przedmiot przeważającej działalności, o czym powód dowiedział się dopiero na etapie pisania apelacji.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał istotnych do rozstrzygnięcia sprawy ustaleń. Ustalenia te Sąd Okręgowy w Łodzi uznaje za prawidłowe i przyjmuje za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącą zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należytej przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Apelujący wśród zarzutów naruszenia prawa procesowego zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Wskazać przy tym należy, że prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Powód nie wskazał, w zakresie których konkretnie dowodów zebranych w sprawie Sąd uchybił zasadzie określonej w art. 233 § 1 k.p.c. oraz jakie zasady zostały przez Sąd naruszone przy ich ocenie, a zatem nie wykazał, iż doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w zakresie któregoś z powyżej wymienionych kryteriów. Podkreślenia również wymaga, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków, bądź też ich brak. Wskazać przy tym należy, że stan faktyczny niniejszej sprawy nie był między stronami sporny i został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana oraz zeznania Prezesa pozwanej spółki oraz świadka P. S.. Ocena materiału dowodowego odbywała

się w kontekście spełnienia przesłanek z art. 527 § 4 kc zgodnie z którym, jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli korzyść majątkową uzyskał przedsiębiorca pozostający z dłużnikiem w stałych stosunkach gospodarczych, domniemywa się, że było mu wiadome, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W ocenie Sądu Rejonowego dłużnik nie pozostawał z pozwaną spółką w stałych stosunkach gospodarczych i Sąd Okręgowy tę ocenę podziela. Stałe stosunki gospodarcze, charakteryzujące się długotrwałością i intensywnością współpracy gospodarczej, dają podstawę do przyjęcia, że przedsiębiorca pozostający w takich relacjach wie o stanie majątkowym swego kontrahenta. W niniejszej sprawie P. S. i pozwana spółka utworzyły spółkę Biuro (...) na skutek odpowiedzi na anons internetowy. Jak to ustalił Sąd Rejonowy, Spółka Biuro (...) została stworzona jedynie w celu zakupu ośrodka wypoczynkowego, do którego nie doszło, jednym z zabezpieczeń pozwanego w takiej sytuacji było zawarcie w umowie spółki opcji call, czyli żądania wykupu udziałów, z czego pozwany skorzystał. Dlatego słusznie Sąd Rejonowy uznał, że jednorazowa transakcja nie może być uznana za pozostawanie w stałych stosunkach gospodarczych.

Okoliczność przytoczona we wniosku dowodowym zawartym w apelacji została pominięta przez Sad Okręgowy na podstawie art. 381 kpc, bowiem mogła być ona powołana przed Sądem I instancji, który zapadł we wrześniu 2020 r. a zatem już po utworzeniu spółki wskazanej we wniosku skarżącego.

A zatem zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego uznać należy za niezasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację. Na podstawie art. 102 kpc Sąd Okręgowy nie obciążył powoda kosztami postępowania mając na uwadze sytuację finansową powoda.